

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 98. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558258704/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

skønneste og elskværdigste Qvinde, jeg havde seet, og jeg viste hende en Opmærksomhed, som har berettiget hende til de urimeligste Formodninger. Men at høre en Riddermands Enke paa Danmarks Throne, det Galskab kunde aldrig falde mig ind. Min Letsindighed og Uforsigtighed har havt sørgelige Følger. Den skønne Enkes gode Navn og Rygte er forspildt, og min Ære har ikke vundet derved. Jeg vil gjøre Alt for at gjøre min Forseelse god igjen, kun fotet, som vanærer Riget og Kronen.»

«Sug mig oprigtig, min Broder! – spurgte Prindsessen og betragtede ham med et alvorligt gennemtrængende Blik – elsker du hende? eller har du nogensinde elsket hende? hos Jer Mænd er det jo tvende Spørgsmaal, hvad hos os kun er eet. Haand paa Hjertet, Broder! for din Roligheds Skyld spørger jeg dig derom.»

«Du gaar mig vel nær paa Samvittigheden, Søster! – svarede Valdemar – nu vel da! jeg har virkelig indbildt mig engang, at jeg elskede hende; men nu veed jeg det vist: det var en Vildfarelse.» Her faldt hans Øine uvilkaarlig paa den forgyldte tillukte Lade, som laa paa Bordet, med Prindsesse Margarethas Billede.

«Endnu eet Spørgsmaal kun, min Broder! for den ulykkelige Helenes Skyld, hvis Skjæbne jeg af Hjertet beklager: har du nogensinde sagt hende med rene og tydelige Ord hvad du troede at føle for hende?»

«Om jeg endogsaa derfor kan frikjende mig, – svarede Kongen – saa kan jeg dog ikke frikjende mig for Blik og Miner, som tale tydeligere og meer overbevisende, end alle Ord, og i den Henseende er og bliver jeg strafskyldig. Den Bod, som derfor er paalagt mig, vil du smilende ad, og jeg maa tilstaa dig det, havde jeg selv været min Skriftefader, jeg kunde ikke have straffet mig mildere: jeg formæker mig med en Prindsesse, jeg aldrig har seet. – Fru Helene seer jeg aldrig mere. Men jeg vil skrive hende til, jeg vil give hende et tydeligt Beviis paa min Agtelse; saalænge hun vil være din Gjest, skal hun behandles her som en Fyrstinde, som Hertug Guttorms Datter; men jeg forlader Rådhuus imorgen, og vender ikke tilbage saalænge hun er her. En Æres- og Sikkerheds-Vagt skal, haade medens hun er her og naar hun reiser, beskytte hende mod enhver Fornærmelse. Hendes yngste Son har jeg lovet et Hertugdøm; det Ord skal jeg holde til Trods for al Verdens Snak, men meer kan og vil jeg ikke gjøre.»

Derved blev det. Kongen skrev et Brev til den skønne Enke, og